

## Arrest

nr. 283 430 van 18 januari 2023  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM  
Berckmansstraat 89  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit en van Pashtun-origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 8 maart 2021 en verzoekt op 10 maart 2021 om internationale bescherming. Op 25 augustus 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

**A. Feitenrelaas**

*U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, Pashtoun en moslim te zijn. U bent geboren te Ghani Khel (district Tagab, provincie Kapisa) waar u verbleef tot uw vertrek uit Afghanistan. U bent nooit naar school gegaan. U bent ongeletterd. U ging vanaf uw twaalf jaar naar de 'madrassa' (koranschool). U hielp af en toe bij het cultiveren van granaatappels. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn.*

*Op de madrassa gaf mullah S.R. een zak met grijze vesten en explosief poeder aan u. Hij gaf u de opdracht dit af te geven in een veld waar vier mannen met evenveel motorfietsen zouden staan. U begon aan uw opdracht, maar uw vader zag u en riep u terug. Hij nam de zak af en ging met u naar de mullah. Hij werd kwaad op de mullah en verklaarde dat zijn kind naar de madrassa ging om te leren, niet voor dat soort opdrachten. Vervolgens ging uw vader naar de controlepost van de overheid en lichtte commandant N. in over deze gebeurtenis. De commandant arresteerde de mullah van de moskee. U en uw vader keerden terug naar huis. 's Nachts hoorden jullie mensen aan de voordeur. Uw vader gaf uw moeder de opdracht te gaan kijken. De Taliban kwamen jullie woning binnen op zoek naar u en uw vader. U kon zich verstoppen bij het graan. Uw vader ontsnapte langs een andere deur van jullie woning. Nadat uw moeder hen inlichtte dat jullie niet aanwezig waren en ze het huis doorzocht hadden, vertrokken ze. U, uw moeder, uw broers en zus vertrokken naar uw oom langs moeders zijde, Gul Ahmed Khan, twee huizen verder. Daar verbleef u tot de volgende avond, wanneer een taxi u oppikte om u naar Nimroz te brengen. U verliet Afghanistan ongeveer acht maanden voor uw verzoek, waarna u Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Roemenië (waar u vingerafdrukken afstond) en Duitsland doorreisde tot België. U diende op 10 maart 2021 een verzoek voor internationale bescherming in, twee dagen na uw aankomst.*

*Na uw vertrek uit Afghanistan werden drie ooms langs moeders zijde genaamd S., A.A.K. en T. opgehangen door de Taliban omwille van uw problemen met hen. U en uw familie hebben niets meer vernomen van uw vader. Uw moeder, broers en zus verblijven tot op heden bij uw oom langs moeders zijde, G.A.K.*

*Bij terugkeer vreest u de Taliban omwille van deze problemen, alsook omdat u in andere landen heeft verbleven waar alcohol wordt gedronken en vrij wordt omgegaan met vrouwen.*

*Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) neer, alsook ontving het CGVS na uw persoonlijk onderhoud een attest van Fedasil.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

*Zo bevat de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" d.d. 5 mei 2021 geen elementen waaruit kan blijken dat u eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ook het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kon geen bijzondere procedurele noden vaststellen. U verklaart medische problemen te kennen waardoor u aanvallen krijgt (NPO, p.4) waarbij uw advocaat verduidelijkt dat men vermoedt dat u aan epileptische aanvallen lijdt (NPO, p.28). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u zeer capabel was om te antwoorden op de vragen en niet gehinderd werd door uw medische toestand. U verklaarde bovendien dat u in staat was deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud (NPO, p.4). Daarnaast werd de mogelijkheid aangestipt om op elk moment pauze te vragen (NPO, p.1). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient in hoofdte te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde bij aankomst in België dat u minderjarig was. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 18 maart 2021 stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 21,2 jaar met een*

standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u op 31 maart 2005 geboren zou zijn en aldus minderjarig bij aankomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud te CGVS werd u gevraagd hoe uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) was verlopen. U antwoordt aanvankelijk dat u niet de redenen voor uw vertrek uit Afghanistan heeft verteld. Verwijzend naar de vragenlijst - die u ondertekend heeft - wordt u nogmaals gevraagd of u die betreffende verklaringen heeft afgelegd, waarop u 'ja' antwoordt (NPO, p.3). Nogmaals gevraagd of u bij deze de redenen voor uw vertrek uit Afghanistan beknopt heeft kunnen uiteenzetten, antwoordt u dan wel positief. Daarnaast wordt u gevraagd of u de tolk bij DVZ goed verstond, waarop u antwoordt dat u alles heeft begrepen (NPO, p.4). Waarom u dan aanvankelijk stelde dat u bij de DVZ de redenen tot uw vertrek uit Afghanistan niet heeft verteld/kunnen vertellen is geheel niet duidelijk.

Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen. Zo verklaarde u bij de DVZ meermaals dat u een doos met bommen diende te vervoeren (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vragen 3.5), waarna u bij het CGVS verklaart dat u een zak met vesten en explosieve kruiden diende te vervoeren (NPO, p.12). U omschrijft tevens deze zak als een soort stof, een doek zoals een sjaal van een vrouw wat omgeknoopt werd om op de rug te dragen (NPO, p.16). Geconfronteerd met deze verschillende verklaringen, stelt u dat u nooit over een doos heeft gesproken bij DVZ. U legt uit dat u ook bij DVZ verklaarde dat het om een zwart doek ging (NPO, p.16). Dit zijn echter erg verschillende versies. Gevraagd of u een kopie meekreeg van de vragenlijst van de DVZ, antwoordt u 'neen'. Voorts stelt u dat de tolk een ander dialect had. Bij aanvang van uw onderhoud verklaarde u echter dat u de tolk goed heeft begrepen bij de DVZ (zie supra). U wordt bovendien gewezen op uw handtekening op het ontvangstbewijs van de vragenlijst, waarop u antwoordt dat u het misschien wel heeft ontvangen (NPO, p.17). Uw verklaringen zijn aldus niet afdoende om deze eerste vastgestelde tegenstrijdigheid in de schoenen van de DVZ te schuiven.

Ook omtrent wat er met uw vaders is gebeurd, geeft u uiteenlopende verklaringen. U verklaarde bij de DVZ dat uw vader u zei dat u zich moest verstoppen, waarna hij zelf werd meegenomen door de Taliban (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vragen 3.5). Tijdens uw onderhoud bij het CGVS geeft u echter een andere verklaring, namelijk dat uw vader vermist is geraakt (NPO, p.11). Hij is richting het balkon en de zolder van uw woning gegaan en is zo kunnen ontsnappen, zo stelt u (NPO, p.13). U herhaalt vervolgens nog tweemaal dat uw vader ontsnapt is, waarna jullie niets meer van hem hebben vernomen (NPO, p.18). Met deze uiteenlopende verklaringen geconfronteerd, antwoordt u dat u heeft verklaard dat uw vader onder controle is van de Taliban, en dat u dus niet precies weet waar hij is. U stelt nochtans eerst dat hij vermist is (NPO, p.18). Dat uw vader ontsnapt is of dat hij werd meegenomen door de Taliban, zijn twee verschillende zaken en kan men echter bezwaarlijk een detail in uw verhaal noemen. Des te meer omwille van het vervolg van uw relaas. U weet namelijk niet wat er met uw vader verder zou zijn gebeurd. Gevraagd of jullie iemand over de verdwijning van uw vader hebben ingelicht, antwoordt u negatief. U stelt dat enkel uw familie dit weet. Gevraagd om welke reden jullie dan niemand hebben verwittigd zoals bijvoorbeeld de politie teneinde een onderzoek in te stellen, antwoordt u simpelweg dat niemand dit heeft gedaan. U wordt gewezen op uw twee ooms langs moeders zijde die bij de politie in Kapisa werkzaam zouden zijn en die toch hadden kunnen helpen. Gevraagd om welke reden u deze familieleden niet heeft ingelicht, stelt u dat er in uw district andere mensen werkzaam zijn (NPO, p.19). De logica hiervan is verre zoek. Indien uw vader was kunnen ontsnappen, zou u reeds nieuws van hem hebben kunnen vernemen of op zoek kunnen zijn gegaan naar uw vader en/of wat er met hem kan zijn gebeurd. Indien uw vader meegenomen zou zijn geweest door de Taliban, lijkt het op z'n minst geoorloofd, zelfs logisch, te zijn om uw ooms die toen voor de overheid werkten, te verwittigen - indien uw verklaringen betreffende het gebeurde op de waarheid berusten.

Verder verklaarde u aanvankelijk dat u in de richting van Qaramkhel vijf bromfietsen zou treffen, waar u de zak diende af te geven (NPO, p.14). Echter verklaart u nadien dat u vier personen met vier bromfietsen zou treffen op die plaats (NPO, p.22). Gevraagd om verduidelijking omtrent deze verschillende aantallen, antwoordt u dat u nooit vijf heeft vermeld. Echter is het ontkennen van uw eerdere verklaringen niet afdoende, waardoor dit nogmaals uw geloofwaardigheid ondermijnt.

Voorts verklaarde u bij de DVZ dat u na twee jaar op de madrasa problemen kreeg (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5), echter verklaart u vervolgens tijdens uw

persoonlijk onderhoud dat u sinds uw 12 jaar op de madrasa zat en na drie of vier jaar problemen kreeg (NPO, p.22). Geconfronteerd met dit verschil in tijdspanne, antwoordt u dat u bij de DVZ heeft verklaard dat u 12 jaar oud was toen u met de madrasa begon, dat u vier jaar bent gegaan maar dat u maar twee jaar regelmatig ging. Echter kan deze uitleg niet overtuigen, gezien u enerzijds verklaart dat u op 12-jarige leeftijd op de madrasa startte en na twee jaar problemen kreeg en vertrok, en anderzijds verklaart u eveneens dat u op 12-jarige leeftijd startte en na drie of vier jaar problemen kreeg en vertrok. De logica van uw verklaring omtrent deze tegenstrijdige tijdlijn is aldus verre zoek, wat bijdraagt tot het ongeloofwaardige karakter van uw relaas.

Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat u de doos met bommen diende af te geven in het dorp Kabari (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5), waarna u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart dat u de bom diende af te geven in Karam Khel (NPO, p.14 & p.17). U haalt echter enkele keren het dorp Gabarai of Kabar(a)i aan: u verklaart u dat u vanuit uw dorp via Pachakhel, Qurghal en Tamir Bazar te Tagab diende te reizen om tot Kabarai te komen (NPO, p.8). In de context van een incident en gevechten praat u ook over Gabarai (NPO, p.21). Gevraagd of Gabarai een dorp is, antwoordt u dat het iets verder dan Tamir Bazar ligt. Op de vraag of de bestemming van de explosieven dicht bij Gabarai was, antwoordt u dat het ver was van Gabarai, en ook ver van Tamir Bazar (NPO, p.20-21). Karam Khel bevindt zich echter ten westen van uw dorp Ghani Khel. Om dit dorp te bereiken dient u niet door Tagab, aldus Tamir Bazar te reizen (zie blauwe map). Karam Khel en Gabarai of Kabarai blijken aldus in verschillende richtingen te liggen. Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ omtrent het dorp Kabari als afleverplaats van de explosieven, herhaalt u nogmaals dat Gabarai dicht bij Tamir Bazar ligt. U geeft geen verdere verklaring voor deze uiteenlopende verklaringen. Uw geloofwaardigheid wordt hiermee nogmaals ondermijnd. Verder verklaart u dat u achter uw moeder stond - bijna aan de deur - toen de Taliban aanklopten en binnenkwamen, waarna u zich in de granenboiler heeft verstopt (NPO, p.13). Gevraagd naar verduidelijking, antwoordt u dat u achter uw moeder stond op het moment dat de Taliban binnenkwamen. U vertelt verder dat de Taliban eerst riepen "waar is uw man", waarna ze richting de kamers liepen. Op dat moment heeft uw moeder u heel snel in de granenboiler verstopt ernaast, zo legt u uit (NPO, p.19). Dat u nog de kans zag u te verstoppen in de granenboiler nadat de Taliban reeds uw huis doorzochten en u quasi in hun volle zicht had gestaan, raakt kant noch wal. Bovenstaande vaststellingen in acht genomen, kan er geen geloof gehecht worden aan de problemen die u gekend zou hebben met de Taliban.

Gezien u verklaart dat uw drie ooms opgehangen werden omwille van uw problemen met de Taliban, wordt dit element bijgevolg ook ongeloofwaardig geacht (NPO, p.25-26). Desalniettemin wordt u gevraagd om hierover wat meer te vertellen. U verklaart namelijk dat uw ooms A.A.K. en S. bij de lokale politie in Kapisa werkzaam waren, alsook dat uw andere oom 'malik' (dorpshoofd) was. Gevraagd op welke manier zij problemen kregen omwille van u, herhaalt u kort dat zij geen problemen kenden als politie, maar dat zij door u problemen kregen. Op de vraag of u meer gedetailleerde info kan geven over hoe ze precies problemen kregen, herhaalt u nogmaals uw eerdere verklaringen (NPO, p.26). Uw gebrekkige kennis omtrent hun overlijden omwille van uw problemen en/of het verband dat tussen jullie werd gelegd, kan niet overtuigen. Bovendien verklaarde u reeds bij de DVZ dat u documenten heeft over uw ooms (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5), maar legde u deze niet neer bij de DVZ. Tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt u gewezen op deze verklaring, waarop u antwoordt dat u foto's heeft van de lijken, alsook dat uw advocaat ze heeft (NPO, p.25). Echter legt u deze documenten nogmaals niet neer. Dat u deze documenten niet neerlegt, is tekenend voor het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen omtrent uw ooms.

Voorts verklaart u dat u problemen zult krijgen met de Taliban bij terugkeer, gezien u in een land heeft verbleven waar alcohol gedronken wordt en met vrouwen wordt omgegaan buiten het huwelijk. Gevraagd of er nog dingen zijn die u wilt aanhalen in deze context, herhaalt u nogmaals dat u hierdoor problemen zult kennen (NPO, p.27). U laat echter na in concreto aan te tonen dat u hierdoor problemen zou kennen (zie ook infra).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. **Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.**

De kopie van uw 'taskara' kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Hieruit kan immers niets afgeleid worden over mogelijke problemen die u in Afghanistan gekend zou hebben. Bovendien legt u enkel een kopie neer en geen origineel. De bewijswaarde van kopieën, gelet op het feit dat deze makkelijk manipuleerbaar zijn, is überhaupt beperkt. Voorts moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie

aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en kunnen deze stukken evenmin de vaststellingen vanwege de Dienst Voogdij inzake uw leeftijdsbepaling weerleggen.

Uw advocaat stuurde na uw persoonlijk onderhoud nog een attest van Fedasil in verband met een geplande afspraak bij de neuroloog. Voorts werd geopteerd te wachten met het nemen van een beslissing tot na de resultaten van deze medische test op 2 juni 2022. Echter ontving het CGVS geen verdere informatie na deze datum. Aldus stelt het CGVS vast dat aangaande uw bewering dat u lijdt aan epilepsie geen enkel (medisch) bewijs/attest is. U bedient zich aldus louter van blote beweringen, wat de beoordeling van het CGVS inzake uw asielrelaas aldus niet kan wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de Taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de Taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de Taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de Taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De Taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De Taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

*De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.*

*In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.*

*De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.*

*U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

*Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land*

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de Taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

*U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.*

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De Taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de Taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.  
(...)"*

## **2. Over de rechtspleging**

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 10 oktober 2022 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

*“§ 1.*

*Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesemorie wenst neer te leggen of de synthesesemorie.*

*Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook “verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure”.*

*§ 2.*

*De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesemorie zal neerleggen of van de synthesesemorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.*

*§ 3.*

*Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.*

*Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”*

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak bij de Raad op 29 oktober 2022 uitdrukkelijk bezwaar geuit tegen het verzoek tot behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het tijdig bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure, voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

### 3. Over de gegrondheid van het beroep

#### 3.1. Verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker schetst de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan, ten gevolge van de machtsovername door de taliban, waarbij hij aangeeft dat de commissaris-generaal een tijdlang geen nieuwe beslissingen heeft genomen. Hij stelt dat de commissaris-generaal thans nieuwe beslissingen neemt, doch het gestelde in het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 slechts beperkt heeft geïncorporeerd. Hij haalt aan dat de commissaris-generaal in gebreke blijft voldoende landeninformatie te gebruiken, zodat verzoeker deze middels zijn verzoekschrift aanreikt.

Verzoeker gaat vervolgens uitvoerig in op het gebrek aan (gedetailleerde en betrouwbare) informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan. Hij wijst op de richtlijnen van UNHRC van februari 2022, dat allesomvattende richtlijnen nog niet mogelijk zijn omwille van het gebrek aan voldoende informatie, waarbij wordt opgeroepen om de beslissingen tijdelijk op te schorten. Hij citeert uit *guidelines* van UNHRC, die wijzen op de onzekerheid en onduidelijkheid, evenals op de bezorgdheid omwille van grootschalige

mensenrechtenschendingen en recente ontwikkelingen. UNHCR acht de situatie duidelijk genoeg voor wat betreft het toekennen van internationale bescherming, maar niet voor wat betreft het weigeren ervan. Verzoeker gaat verder in op het rapport van EUAA "*Afghanistan country focus: country of origin information report*" van januari 2022. Hij erkent dat de commissaris-generaal zich baseert op een meer recente *update* van EUAA van april 2022, doch plaatst hier kanttekeningen bij, waarbij hij benadrukt dat het rapport zelf gewag maakt van de nog heersende onzekerheid. Verzoeker verwijst verder naar en citeert uit een analyse door NANSSEN van juni 2022, omtrent het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en EUAA, waarbij wordt opgemerkt dat de EUAA landeninformatie beperkter en verouderd is, evenals getuigt van een zekere vooringenomenheid. Er wordt verwezen naar en geciteerd uit een doctoraatsonderzoek, dat concludeert dat meer gewicht zou moeten worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR om de beslissingen op te schorten.

Verzoeker volhardt voorts in zijn vluchtmotieven en is het niet eens met de appreciatie van de verwerende partij.

Hij merkt vooreerst op dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de redenen waarom hij zich als minderjarige heeft voorgedaan en dat tijdens het persoonlijk onderhoud hierover geen enkele vraag werd gesteld. Verzoeker betoogt dat, omdat hij zijn vingerafdrukken in Roemenië heeft moeten afstaan, hij zich bewust was van het risico om teruggestuurd te worden naar Roemenië in toepassing van de Dublin III-Verordening, wat niet het geval is voor minderjarigen. Hij stelt voorts dat hij zijn leeftijd bovendien slechts heeft gebaseerd op de gegevens van zijn taskara en wat hem verteld werd, zonder helemaal zeker te (kunnen) zijn over zijn exacte leeftijd. Nog volgens verzoeker baseert de verwerende partij zich uitsluitend op de leeftijdstest om daaruit af te leiden dat hij zich onterecht als minderjarige zou hebben voorgedaan, waardoor zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt. Op geen enkele manier wordt volgens verzoeker rekening gehouden met de ernstige vraagtekens die kunnen geplaatst worden bij de betrouwbaarheid en de nauwkeurigheid van dit soort leeftijdsonderzoeken. Evenmin onderwerpt de verwerende partij de authenticiteit van verzoekers taskara aan een grondig onderzoek en laat het deze volledig buiten beschouwing door een loutere verwijzing naar informatie waaruit blijkt dat men in Afghanistan gemakkelijk (ver)vals(t)e documenten kan verkrijgen.

Verder volhardt verzoeker in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en zijn vervolgingsvrees. Hij merkt op dat de beoordeling van zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, waarbij onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en op het moment van zijn vertrek zelf. De (geloofwaardigheids-) beoordeling van de verwerende partij dient daarom sterk genuanceerd te worden in het licht van de niettemin voldoende gedetailleerde verklaringen die verzoeker heeft afgelegd, en de algemene en specifieke socio-culturele Afghaanse context en verzoekers achtergrond. Verzoeker meent dat de verwerende partij de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn medische problemen als reden voor vervolging of ernstige schade in de huidige context. Hij erkent dat er nog geen medische diagnose is gesteld, maar oppert dat er uit zijn verklaringen blijkt dat hij regelmatig aanvallen ondervindt die lijken op een soort van epileptische aanvallen en dat er bijgevolg minstens sprake is van objectieve lichamelijke klachten die tot uiting komen in fysiek waarneembare symptomen. Hij verwijst hierbij naar zijn verklaringen doorheen het persoonlijk onderhoud waarbij hij tot drie keer toe melding maakte van zijn aanvallen, die hij al in Afghanistan had en die in België voortduren, en de opmerking van de advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud, onder verwijzing naar objectieve landeninformatie, dat zijn medische situatie als motief voor het toekennen van een internationale beschermingsstatus onderzocht moet worden, *quod non*. Volgens verzoeker loopt hij, vanwege zijn medische toestand, het risico om het slachtoffer te worden van discriminatie en stigmatisering die zodanig ernstig kunnen zijn dat dit in de huidige context een nood aan internationale bescherming rechtvaardigt. Verzoeker meent immers dat hij door deze gezondheidsproblemen mogelijks inadequaat gedrag kan vertonen in geval van terugkeer ten aanzien van de taliban of leden van zijn gemeenschap, waardoor hij beschouwd zou kunnen worden als door geesten bezeten of (opnieuw) als gek. Verzoeker verklaarde dat hij eerder reeds het slachtoffer werd van dergelijke stigmatisering en discriminatie en zelfs fysiek geweld vanwege zijn *mullah* ondervond. Volgens verzoeker loopt hij bovendien, door het gebrek aan een beschikbare behandeling, nog meer het risico om gediscrimineerd of gestigmatiseerd te worden in een traditionele Afghaanse maatschappij, die thans overheerst wordt door extremistisch-religieuze opvattingen van de talibanmachthebbers. Tevens verwijst verzoeker naar een rapport van Asylas van november 2021 om het ernstig gebrek aan geestelijke gezondheidszorg in Afghanistan en de risico's op stigmatisering voor personen met psychische gezondheidsklachten te staven.

Daarnaast vreest verzoeker eveneens vervolgd te worden door de taliban omdat hij intussen al enkele jaren in een 'ongelovig' land verblijft. Hij werpt op dat zijn advocaat het objectieve risico omwille van het verblijf in Europa, waardoor hij als verwesterd dreigt te worden gezien, verduidelijkt aan het einde van het persoonlijk onderhoud, met verwijzing naar onderzoek en rapporten. Verzoeker werd na deze opmerkingen geen enkele vraag voorgelegd met betrekking tot dit aspect van zijn verzoek in het licht van de gewijzigde toestand in Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt in dit verband louter gesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij hierdoor problemen zou kennen in geval van terugkeer. Verzoeker verschaft een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip 'verwestering', waarbij een onderscheid kan worden gemaakt tussen daadwerkelijke verwestering en gepercipieerde verwestering en wijst erop dat het er ook niet zozeer over gaat of hij zichzelf 'verwesterd' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afgaanse maatschappij zal worden gepercipieerd na een jarenlang weggeweest te zijn uit Afghanistan en in Europa verbleven te hebben. Verzoeker refereert naar een rapport van UK Home Office van april 2022, een arrest van de Raad van 30 oktober 2019, UNHCR "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van februari 2022, een internetartikel van F. Stahlmann van juni 2021, OSAR "*Afghanistan: risques au retour liés à "l'occidentalisation"*" van 26 maart 2021, EASO "*Afghanistan Common Analysis and guidance note*" van november 2021 en ASYLOS "*Afghanistan. Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*" van augustus 2017. Wat zijn persoonlijke situatie betreft, beklemt toont verzoeker dat hij nog steeds relatief jong was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij ook nog steeds op relatief jonge leeftijd in België is aangekomen, dat hij intussen al meer dan twee jaar geleden vertrokken is en al meer dan anderhalf jaar, onafgebroken, in België verblijft. Hierbij benadrukt verzoeker enkele risicobepalende omstandigheden zoals zijn niet-betwiste herkomst uit een conservatieve en rurale omgeving, de duur van het verblijf in een Westers land en zijn zichtbaarheid omwille van een bepaalde mate van inburgering, integratie, participatie, ontwikkeling en aanpassing aan de lokale, regionale Westerse normen, gebruiken en gewoontes, o.a. op cultureel, economisch, educatief, sportief, sociaal en taalkundig niveau. Ook worden in dit verband stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting aangehaald. Verzoeker merkt tevens op dat hij extra in de kijker zal lopen bij zijn aankomst in Afghanistan omdat hij geen Afgaanse paspoort heeft en dus ofwel via de niet-functionerende ambassade in Brussel aan een paspoort zal moeten raken, dan wel via een *laissez-passer*, waarbij het in elk geval geweten zal zijn van waar verzoeker precies terugkeert. Hij merkt in dit verband ook op dat hij geconfronteerd zal worden met *checkpoints*. Vervolgens wijst verzoeker ook op het leven onder talibanbewind.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op het onderzoek naar de socio-economische en humanitaire situatie. Vooreerst bespreekt en citeert verzoeker uit het arrest van de Raad met nummer 270 813. Hij geeft aan dat "*in tegenstelling tot deze zeer vage analyse van verwerende partij, die op basis van een ongefundeerd, partieel en onvolledig onderzoek tot de conclusie komt dat er geenszins kan besloten worden dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban, kan er integendeel wel degelijk besloten worden dat de huidige situatie overwegend kan toegeschreven worden aan de machtsovername door en opzettelijke of nalatige handelingen van de Taliban als actor in zin van artikel 48/5, waardoor deze wel onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet kan vallen.*"

Verzoeker benadrukt dat Afghanistan volledig onder de controle staat van de taliban, die *nota bene* door de internationale gemeenschap als terroristische organisatie wordt beschouwd en waarvan hooggeplaatste leden op de VN-sanctielijst staan. Hij geeft aan dat ten gevolge hiervan de Afgaanse financiële tegoeden werden geblokkeerd en meerdere financiële sancties werden uitgevaardigd.

Verzoeker schetst de precaire situatie in Afghanistan, waarbij hij benadrukt dat er sprake is van enorme armoede en een gigantische voedselonzeekerheid. Er dreigen miljoenen kinderen te sterven aan ondervoeding, waarbij gezinnen drastische maatregelen treffen om voedsel te bekomen, zoals het verkopen van hun dochters of het verkopen van organen.

De sancties en het stopzetten van de humanitaire hulp zijn de oorzaak van de precaire situatie, zodat een parallel kan worden getrokken met de zaak "*Sufi en Elmi*". De informatie die in het verzoekschrift wordt bijgebracht documenteert op uitgebreide wijze de economische en humanitaire gevolgen sinds de machtsovername door de taliban, als reactie van de internationale gemeenschap op het ondemocratische en gewelddadige gedrag van een extremistische rebellengroepering, die er bovendien voor bekend staat het niet nauw te nemen met de universele mensenrechten, zo stelt verzoeker. Hij werpt op dat de uitzonderingsregimes op de internationale sancties niet voldoende zijn, omdat deze worden gekenmerkt

door ernstige beperkingen. Ook het gebrek aan een goed functionerend bankstelsel in Afghanistan verhindert dat de vrijmaking van tegoeden en financiële steun onmiddellijk inzetbaar zijn.

Verzoeker stelt verder dat er een vrees bestaat dat de toegekende middelen niet efficiënt en niet voor de bedoelde bestemmingen zal worden ingezet, wat steunt op de ervaring en praktijk in Afghanistan.

Verzoeker concludeert:

*“Uw Raad wees er in het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 op dat er moest nagegaan worden of het feit dat de economische sancties van de internationale gemeenschap geen indicatie is dat de Taliban zich, als feitelijke regering, bezondigt aan bepaalde gedragingen die aanleiding geven tot de huidige precare socio-economische situatie.*

*Hoewel verwerende partij tot de conclusie komt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren, kan niet ontkend worden dat de situatie er sinds de machtsovername nog veel slechter aan toe is dan ervoor. Dat er volgens verwerende partij bijgevolg geenszins gesteld kan worden dat deze situatie veroorzaakt werd door het opzettelijk handelen van de Taliban en bijgevolg niet het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren, strookt niet met de werkelijkheid en de oorzaken van de omvang van de huidige crisis.*

*Er kan namelijk geconcludeerd worden dat het internationale sanctieregime, dat aan de basis ligt van verregaande financieel-economische restricties en haar oorsprong vindt in het feit dat de Taliban door de internationale gemeenschap als een terroristische gewapende groepering wordt beschouwd en daardoor ook niet erkend wordt als legitieme Afghaanse regering, verregaande gevolgen kent op het vermogen om het hoofd te bieden aan de precare humanitaire en socio-economische situatie. Niettegenstaande de vele inspanningen die de internationale gemeenschap levert om alsnog (beperkte) humanitaire hulp te voorzien, kan hoe dan ook aangenomen worden dat huidige de facto-regering van de Taliban door diens machtsovername en diens gedragingen, o.a. als gevolg het voorgaande langdurige, gewapende conflict, van grote invloed is op de huidige precare situatie.*

*Net zoals in Sufi en Elmi is dit het gevolg van de gedragingen van een religieus-conservatieve, islamitische groepering die de, illegale, de facto controle heeft verworven over het grondgebied.*

*[...]*

*Hoewel er dus sprake is van een combinatie van factoren die aan de basis liggen van de huidige situatie, moet er niettemin geconcludeerd worden dat door de machtsovername, het profiel en de ideologische hoedanigheid van de Taliban, als oorspronkelijk gewapende rebellengroepering en huidige niet-erkende, illegitieme feitelijke regering, de gedragingen, handelingen en beleidsbeslissingen een ontwrichtend effect hebben op de reeds precare socio-economische situatie, nu deze tot gevolg hebben gehad dat de financiële en humanitaire hulpmiddelen door de internationale gemeenschap werden afgesneden, beperkt of verboden. Bijgevolg kan gesteld worden dat deze situatie, hoewel niet-uitsluitend, overwegend door de gedragingen van de Taliban als actor veroorzaakt wordt, waardoor deze onder het toepassingsgebied valt van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet*

*De huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet in ieder geval aan de drempel van artikel 3 EVRM, waardoor verzoeker in geval van terugkeer, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne. Minstens moet dit grondiger onderzocht worden, wat verwerende partij evenwel volledig heeft nagelaten te doen.*

*Ondanks de vaststelling van verwerende partij omtrent de vermeende ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker over de door hem aangehaalde problemen met de Taliban, dient, bij de beoordeling van zijn nood aan bescherming in toepassing van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet, voldoende rekening gehouden te worden met de bovenstaande vaststellingen in verband met het rurale profiel van verzoeker, die zonder enige familiale begeleiding op jonge leeftijd naar Europa is gevlucht en het risico dat hij loopt in geval van terugkeer op basis van een (toegeschreven) ‘verwesterd’ profiel.”*

In een laatste middel onderdeel gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker herhaalt het gebrek aan een grondig, betrouwbaar en zorgvuldig onderzoek gebaseerd op afdoende objectieve landeninformatie. Hij acht de conclusies van het arrest van de Raad met nummer 270 813 nog steeds op zijn situatie van toepassing.

3.1.2. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde verzoekt hij de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker zijn dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor nader onderzoek.

### 3.2. Stukken

#### 3.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende bijkomende stukken:

- mails sociaal assistent opvangcentrum in verband met verzoekers medische afspraken (stuk 3);
- requisitoirs FEDASIL in verband met de afspraken op 15 en 29 november 2022 (stuk 4).

3.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 15 december 2022 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 13 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022.

### 3.3. Beoordeling

#### 3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

#### 3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene

een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.5. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan de taliban omwille van het feit dat hij de opdracht van de *mullah* van de madrassa waar hij les volgde om explosieven ergens af te leveren niet tot een goed einde bracht, alsook omdat hij in andere landen heeft verbleven waar alcohol wordt gedronken en vrij wordt omgegaan met vrouwen buiten het huwelijk.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees in de vluchtelingenrechtelijke zin. Vooreerst (i) wordt opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde minderjarige leeftijd, wat zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Verder (ii) is het geheel niet duidelijk waarom verzoeker aanvankelijk stelde dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de redenen tot zijn vertrek uit Afghanistan niet heeft verteld of heeft kunnen vertellen. Vervolgens (iii) wordt vastgesteld dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de tegenstrijdigheden die doorheen zijn verklaringen werden vastgesteld en waarvoor hij geen afdoende verklaring kan geven. Zo legde hij (a) tegenstrijdige verklaringen af over wat hij precies diende te vervoeren. Ook gaf hij (b) uiteenlopende verklaringen over wat er met zijn vader is gebeurd. Tevens gaf hij (c) tegenstrijdige verklaringen over het aantal talibs dat hij zou treffen en aan wie hij het pakket diende af te leveren. Hij is (d) evenmin eenduidig over wanneer de problemen op de madrassa zouden zijn begonnen. Tot slot (e) is hij niet coherent in zijn verklaringen over het dorp waarin hij het pakket diende af te leveren. Voorts (iv) wordt aangehaald dat, aangezien aan de problemen die verzoeker met de taliban zou hebben gekend, geen geloof kan worden gehecht, zijn verklaring dat zijn drie ooms opgehangen werden omwille van deze problemen ook ongeloofwaardig wordt geacht en bijkomstig dat zijn gebrekkige kennis omtrent hun niet-gestaafde overlijdens niet kan overtuigen. Daarnaast (v) wordt gesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te duiden waarom hij problemen zou krijgen met de taliban bij terugkeer omwille van het feit dat hij in een land heeft verbleven waar alcohol wordt gedronken en vrij wordt omgegaan met vrouwen buiten het huwelijk en meer algemeen omwille van zijn verblijf in Europa. De vrees om als verwesterd te worden gepercipieerd, wordt door verzoeker niet geconcretiseerd. Tot slot (vi) kunnen de door verzoeker overgemaakte documenten de beoordeling inzake zijn aanspraak niet wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het asielaanvraag en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

3.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk heeft gemaakt.

3.3.6.3. Vooreerst kan worden vastgesteld dat omwille van het medisch onderzoek geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid bij het indienen van het verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat verzoeker bevestigt dat hij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Verzoeker tracht deze leugen te minimaliseren, waarbij hij aangeeft dat hij hiermee voordeel trachtte te halen met betrekking tot de toepassing van de Dublin III-Verordening en alzo, als voorgehouden minderjarige, zou vermijden dat hij naar Roemenië teruggestuurd zou worden.

De Raad kan alleen vaststellen dat verzoeker aldus erkent weloverwogen te hebben gelogen ten aanzien van de asielinstanties om hier een voordeel uit te halen voor de behandeling van zijn zaak. Dat verzoeker er geen graten in ziet om moedwillig te liegen over zijn leeftijd, kan wel degelijk worden weerhouden als een negatieve indicator omtrent zijn algehele geloofwaardigheid. Dat verzoeker verder in zijn persoonlijk onderhoud er "*minstens impliciet (in) berust*" dat hij als meerderjarige werd beschouwd en blijkens de notities ervan zelfs expliciet de geboortedatum, zoals naar voren gekomen bij het leeftijdsonderzoek, opgaf, doet hieraan geen afbreuk. Deze erkenning van zijn meerderjarigheid valt ook enigszins te relativiseren, aangezien reeds meer dan een jaar voor het persoonlijk onderhoud de leeftijdsbepaling werd gedaan, waarbij de initieel voorgehouden minderjarigheid van verzoeker reeds onder druk kwam te staan. Aangezien verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud als geboortedatum de middels het leeftijdsonderzoek gecorrigeerde datum opgaf, kwam het geenszins aan de *protection officier* toe om vragen te stellen naar de reden waarom hij bij het indienen van zijn verzoek beweerde minderjarig te zijn. Dat hij zijn leeftijd slechts gebaseerd heeft op de gegevens van zijn taskara en wat hem verteld werd, is niet meer dan een blote *post factum* bewering, doet geenszins afbreuk aan het moedwillig opgeven van een foute leeftijd en verklaart evenmin waarom er een verschil van vier jaar zit tussen de opgegeven en de wetenschappelijk bepaalde geboortedatum.

Waar verzoeker de leeftijdtest die zijn minderjarigheid betwist in vraag stelt, merkt de Raad op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling en de daarvoor gehanteerde methode thans niet bij de Raad kan betwisten gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Uit niets kan blijken dat hij gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast. Dat verzoeker zich bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming overigens moedwillig als minderjarige voordeed en dus aanzienlijk jonger, meer bepaald vier jaar, dan hij in werkelijkheid blijkt te zijn doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Tot slot werpt verzoeker in dit verband nog op dat de verwerende partij de authenticiteit van zijn taskara niet aan een grondig onderzoek onderwerpt en deze volledig buiten beschouwing laat door een loutere verwijzing naar informatie waaruit blijkt dat men in Afghanistan gemakkelijk (ver)vals(t)e documenten kan verkrijgen. De Raad merkt op dat met alle door verzoeker neergelegde documenten, waaronder de kopie van zijn taskara, rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Zo werd inzake de taskara van verzoeker terecht gesteld dat hiervan enkel een kopie voorligt en niet het origineel en dat een kopie makkelijk manipuleerbaar is, waardoor de bewijswaarde ervan beperkt is. Dat er een authenticiteitsonderzoek moest worden gevoerd naar de taskara was niet vereist, te meer daar er, zoals uit de objectieve informatie, gevoegd bij het administratief dossier (map landeninformatie, stuk 2), blijkt dat Afgaanse (identiteits-) documenten weinig betrouwbaar zijn, gezien deze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten sowieso bijzonder relatief is en een taskara dan ook niet vermag de vaststellingen vanwege de Dienst Voogdij, die definitief is, te weerleggen. Ten overvloede stipt de Raad aan dat in verband met de neergelegde taskara voorts terecht wordt geoordeeld dat hieruit niets kan afgeleid worden over de problemen die hij in Afghanistan zou gekend hebben.

Verzoekers kritiek, dat geen rekening werd gehouden met diens taskara bij de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde minderjarigheid, is, gelet op het voorgaande, niet dienstig.

3.3.6.4. De loutere overtuiging van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaring op een te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, zonder dat voldoende rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en op het moment van zijn vertrek zelf, volstaat geenszins om de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stipt aan dat verzoeker ten tijde van de beweerde problemen met de taliban en het vertrek uit het land van herkomst de daarop volgende dag reeds meerderjarig was, zoals blijkt uit het gevoerde leeftijdsonderzoek. Zelfs indien de marge wordt toegepast zou verzoeker toen minimum 17,5 jaar geweest zijn en dus reeds tot de jaren des onderscheids gekomen. Bovendien mag ook van personen met een jeugdige leeftijd worden verwacht dat deze coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kunnen afleggen aangaande hun leefwereld, regio van herkomst en de feiten die de aanleiding hebben gegeven tot hun vertrek uit hun land van herkomst. Te meer daar redelijkerwijze kan worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen staan gegrift dat deze persoon daar in een later stadium nog een

gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Uit de bestreden beslissing en de stukken van het dossier blijkt evenwel dat verzoeker er geenszins in slaagde om coherente verklaringen af te leggen over de feiten die de reden uitmaakten van de vlucht uit het land van herkomst en die de kern van het asielrelaas uitmaken. Immers staan zijn opeenvolgende verklaringen bol van de tegenstrijdigheden. Deze tegenstrijdigheden vinden allen steun in het administratief dossier, zijn pertinent, terecht en draagkrachtig en worden door verzoeker in het verzoekschrift volledig onverlet gelaten zodat deze, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, onverminderd overeind blijven, door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Door louter te volharden in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en zijn vervolgingsvrees en boudweg zonder enige concretisering aan te halen dat de lat te hoog werd gelegd en dat *“(geloofwaardigheids)beoordeling (...) sterk genuanceerd (dient) te worden in het licht van de niettemin voldoende gedetailleerde verklaringen die verzoeker heeft afgelegd, en de algemene en specifieke socio-culturele Afghaanse context en verzoekers achtergrond”*, slaagt verzoeker er allerminst in afbreuk te doen aan de veelheid van overwegingen op grond waarvan de commissaris-generaal terecht kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker naar voren geschoven asielrelaas.

3.3.6.5. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

3.3.6.6. Inzake de medische problematiek van verzoeker, op grond waarvan hij meent in de huidige Afghaanse context bij terugkeer het risico te lopen om het slachtoffer te worden van discriminatie en stigmatisering, merkt de Raad vooreerst op dat er op heden nog steeds geen diagnose omtrent verzoekers medische problematiek werd gesteld. Verzoeker, die reeds in Afghanistan aanvallen had, die in maart twee jaar in België zal verblijven en die wordt opgevolgd door de centrumarts en wordt bijgestaan door een advocaat, heeft ruimschoots de gelegenheid gehad om dergelijke diagnose te bekomen of zijn ziektebeeld te laten vaststellen en biedt geen afdoende verklaring voor het nog steeds uitblijven ervan.

Reeds bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden werd rekening gehouden met verzoekers medische problematiek. Geoordeeld werd dat verzoeker in de vragenlijst bijzondere procedurele noden nergens dergelijke noden kenbaar maakte en dat hij, niettegenstaande zijn medische problemen waardoor hij aanvallen krijgt, tijdens het persoonlijk onderhoud zeer capabel was om te antwoorden op de vragen, niet gehinderd werd door zijn medische toestand, verklaarde in staat te zijn hieraan deel te nemen en de mogelijkheid had om op elk moment een pauze te vragen. Verzoeker laat de beoordeling van de bijzondere procedurele noden overigens geheel onverlet in het verzoekschrift.

De Raad ontkent verzoekers medische problematiek, zoals door verzoeker ten berde gebracht tijdens het persoonlijk onderhoud en in verband waarmee de advocaat op het einde hiervan een nood aan internationale bescherming opwierp, niet.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker na de voormelde tussenkomst van zijn advocaat de mogelijkheid werd geboden te vertellen hoe hij de aanvallen in Afghanistan heeft ervaren en dat hij deze te baat greep.

Naar aanleiding van zijn verklaringen werd verzoeker door het commissariaat-generaal uitgenodigd medische documenten over te maken ter staving van zijn klachten en aanvallen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker dienvolgens een attest van de centrumarts overmaakte waarin enkel staat opgetekend dat hij opgevolgd wordt en dat hij op 20 juni 2022 een afspraak heeft voor een hersenscan en op 2 juni 2022 met een neuroloog (administratief dossier, map documenten, stuk 2). Zijn medische documenten waarvan hij verklaarde dat ze in Afghanistan zijn, alsook de resultaten van de geplande hersenscan, werden niet overgemaakt, waarna de verwerende partij overging tot het nemen van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal oordeelde bij het nemen van zijn beslissing terecht dat verzoekers beweringen omtrent zijn medische toestand niet meer dan bij een blote bewering bleven en dus geen invloed hebben op de beoordeling omtrent de nood tot internationale bescherming. Er kan bijgevolg niet gesteld worden dat verzoekers medische problematiek onzorgvuldig werd onderzocht.

Uit stuk 3, gevoegd bij het verzoekschrift, blijkt dat verzoeker zich heeft aangemeld voor zijn medische afspraak op 20 mei 2022, maar dat de MRI, voorzien om zijn onderzoek te vervolledigen, niet werd uitgevoerd en verder dat verzoeker niet aanwezig was op zijn geplande afspraak met de neuroloog op 2 juni 2022. Stuk vier bij het verzoekschrift betreft de bevestiging van de nieuwe planning van de (gemiste) afspraken, respectievelijk op 15 en 29 november 2022. Ter terechtzitting gevraagd naar het resultaat van deze afspraken, verklaart verzoeker dat hij niet aanwezig was op de geplande afspraak op 15 november

en dat er op 29 november een CT-scan werd uitgevoerd. De advocaat van verzoeker speelt hierop in en geeft aan, zonder dat dit wordt gestaafd, dat verzoeker op 10 januari 2023 een afspraak heeft met een neuroloog en verzoekt om uitstel.

De Raad gaat niet in op het gevraagde verzoek om uitstel. Verzoeker heeft immers ruimschoots de mogelijkheid gehad om zijn medische documenten uit Afghanistan te laten overmaken, zeker daar hij, zo hij verklaarde, nog in contact staat met zijn familie aldaar en zeker om, zo weze herhaald, zijn ziektebeeld in België te laten vaststellen en de bevindingen hiervan over te maken aan de verwerende partij, dan wel de Raad.

De Raad treedt vervolgens het verweer van de verwerende partij, zoals veruitwendigd in haar nota met opmerkingen, bij dat de verklaringen van verzoeker omtrent zijn ondergane problemen in Afghanistan naar aanleiding van zijn gezondheidsproblemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om aan te tonen dat hij omwille van zijn medische situatie bij terugkeer naar zijn land van herkomst een risico loopt op discriminatie en stigmatisering die dermate ernstig is dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan aangenomen worden:

*“Hoewel uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij reeds in Afghanistan kampte met gezondheidsproblemen blijkt dat hij slechts op één plaats, op de madrassa, hierdoor problemen ondervond. Op de madrassa zou verzoeker geslagen geweest zijn door de mullah omwille van zijn ziekte en werd hij hierdoor gek genoemd door zijn medestudenten. Niettegenstaande dat deze acties verwerpelijk zijn, zijn deze onvoldoende zwaarwichtig om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade). Ondertussen is verzoeker ook 21 jaar oud en bijgevolg niet meer in de leeftijdscategorie om lessen te (moeten) volgen aan de madrassa. Er kan van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden om de madrassa, de enige plaats waar hij werd lastig gevallen omwille van zijn gezondheidstoestand, te vermijden om niet in aanraking te moeten komen met het geweld van de mullah. Verzoeker maakte verder geen melding van problemen met zijn familie of andere leden van de gemeenschap in dit verband. Overigens dient opgemerkt te worden dat, ondanks het feit dat verzoeker wel verwees naar zijn ‘ziekte’ doorheen het persoonlijk onderhoud, hij zelf geen vrees omwille van deze gezondheidsproblematiek kenbaar maakte. Verzoeker stelde verder dat zijn familie de financiële middelen ontbrak voor een medische behandeling. Deze vaststelling houdt geen verband met de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Daar verzoeker reeds in Afghanistan werd geconfronteerd met de aangehaalde gezondheidsproblemen en geen melding maakte van problemen met zijn familie en / of voldoende zwaarwichtige problemen met enkele leden van de gemeenschap in dit verband, wijst verweerder erop dat de gezondheidsproblemen van verzoeker geen aanleiding geven tot een nood aan internationale bescherming.”*

De Raad treedt tevens het volgende betoog uit de nota van de verwerende partij bij:

*“De landeninformatie waar verzoeker naar verwijst gaat voornamelijk over de toegang en het gebrek aan geestelijke gezondheidszorg in Afghanistan. Zoals reeds hierboven aangestipt, wijst verweerder er nogmaals op dat er geen diagnose is gesteld noch duidelijk is of verzoeker een behandeling volgt. Waar uit informatie aangebracht door verzoeker blijkt dat stigma een grote hinderpaal blijft voor mensen om hulp te zoeken voor mentale problemen en dit wordt beïnvloed door iemands individuele situatie, merkt verweerder op dat de verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om een gegronde vrees of reëel risico op ernstige schade aan te tonen en dat verzoeker dit niet in concreto heeft aangetoond. De overige aangehaalde informatie gaat over druggebruikers, hetgeen niet relevant is in verzoekers geval. Wat betreft de informatie over het gebrek aan medische behandeling in Afghanistan dient verzoeker zich voor de beoordeling van medische elementen zich te beroepen op de geëigende procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”*

3.3.6.7. Verzoeker gaat verder in zijn verzoekschrift uitgebreid in op de vrees voor vervolging, omwille van de (gepercipieerde) verwestering, wegens een verblijf in het Westen.

In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen, in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

*“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en  
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft, als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid, als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

Zoals verzoeker terecht stelt, is er in de vervolgingsgronden echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

*In casu* besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker, die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen, toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke

uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *defactotalibanregering* reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften en het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kabul". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesaties" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden.

Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-factotaliban*autoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban*autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-factotaliban*regering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-factotaliban*regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is

teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kabul echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan, wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*"Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich alzo aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar

verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

*In casu* haalt verzoeker in het verzoekschrift een vrees aan omwille van zijn verblijf in Europa waardoor er sprake kan zijn van een (toegeschreven) vorm van verwestering en dat dit risico door de advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud werd toegelicht. Verzoeker stelt dat hij nog steeds relatief jong was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij ook nog steeds op relatief jonge leeftijd in België is aangekomen, dat hij intussen al meer dan twee jaar geleden vertrokken is en al meer dan anderhalf jaar, onafgebroken, in België verblijft. Hierbij benadrukt verzoeker enkele risicobepalende omstandigheden zoals zijn niet-betwiste herkomst uit een conservatieve en rurale omgeving, de duur van het verblijf in een Westers land en zijn zichtbaarheid omwille van een bepaalde mate van inburgering, integratie, participatie, ontwikkeling en aanpassing aan de lokale, regionale Westerse normen, gebruiken en gewoontes, o.a. op cultureel, economisch, educatief, sportief, sociaal en taalkundig niveau. Ook worden in dit verband stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting aangehaald.

Waar verzoeker erop wijst dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf een vrees voor vervolging te koesteren omdat hij heeft verbleven in een land waar alcohol wordt gedronken en vrij met vrouwen buiten het huwelijk wordt omgegaan, moet de Raad vaststellen dat deze elementen in de bestreden beslissing werden beoordeeld. In zoverre verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft nagelaten een individuele beoordeling te maken, merkt de Raad op dat hij niet weerlegt dat hij geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Verzoeker beweert in het verzoekschrift weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met verwijzingen naar algemene informatie en de verwijzing naar zijn verblijf buiten Afghanistan en meer bepaald buiten zijn rurale en conservatieve regio van herkomst, noch met de loutere verwijzing naar zijn vertrek van twee jaar geleden en zijn onafgebroken verblijf in België van meer dan anderhalf jaar of naar een *“zichtbaarheid omwille van een bepaalde mate van inburgering, integratie, participatie, ontwikkeling en aanpassing aan de lokale, regionale Westerse normen, gebruiken en gewoontes, o.a. op cultureel, economisch, educatief, sportief, sociaal en taalkundig niveau”*. Het louter opwerpen van voornoemde elementen geeft onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering.

In het kader van verzoekers beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit voormelde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele Westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt, ook niet door de stukken, elementen van integratie, gevoegd bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota en die zijn verwestering zouden moeten aantonen. Het betreft werkpostfiches en een arbeidsovereenkomst van uitzendarbeid in de tomaten- en aardbeiseizoenenpluk, arbeidsovereenkomsten voor bepaalde duur van 14 februari tot 31 juli 2022 voor het uitbenen en verwerken van kippenbouten en rund en loonfiches voor de periode februari tot en met juni 2022 en van oktober 2022. Verzoeker verduidelijkt ter terechtzitting nog dat hij thans in een chocoladefabriek werkt. Uit de bij de aanvullende nota neergelegde stukken en ter terechtzitting verstrekte toelichting blijkt dat verzoeker lovenswaardige pogingen onderneemt om zich gedurende zijn asielprocedure te integreren in België, zijn tijd nuttig te besteden en in zijn levensonderhoud te voorzien. Hieruit blijkt echter niet dat verzoeker zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij problemen zal kennen onder het talibanregime. De Raad wijst erop dat een louter

ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uiting vorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf buiten Afghanistan en zijn integratie hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, waar hij is geboren en getogen en waar hij zijn vormende jaren heeft doorgebracht. De Raad wijst erop dat verzoeker, uitgaande van de resultaten van het leeftijdsonderzoek, minstens tot rond zijn meerderjarigheid in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan een zekere maturiteit had en reeds gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Verzoeker heeft immers nog contact met zijn familie in Afghanistan die, zo hij verklaarde, na de machtsovername nog geen problemen heeft gekend. Hij staat in regelmatig contact met zijn maternale oom, bij wie zijn moeder, broers en zussen inwonen in zijn regio van herkomst en die voor hen zorgt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9-11, 23). Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt verder dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft verzoekers betoog over leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure zelf op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. In verband met het risico op stigmatisering en discriminatie ten gevolge van zijn (niet-gestaafde) medische problematiek kan worden verwezen naar hetgeen onder punt 3.3.6.6. is gesteld.

Zo verzoeker op verschillende plaatsen doorheen het verzoekschrift verwijst naar 's Raads arrest nr. 228 243 van 30 oktober 2019, alsook naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als 'verwesterd' te worden beschouwd. Verzoeker voert weliswaar tevens een betoog, waarmee hij kritiek uitoefent op de gehanteerde landeninformatie, dewelke hij nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht. De Raad wijst er evenwel op dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder

*in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

3.3.6.8. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

*"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

*a) de Staat;*

*b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*

*c) niet-overheidsactoren (...)"*.

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 15, b), "*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*", in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest '*M'Bodj*' stelde het Hof van Justitie: "*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging*

vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022, waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren enerzijds, dan wel (ii) actoren anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar

de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Vóór de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd, doch slechts weinig verwezenlijkt.

Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie, alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp, alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via ngo's en igo's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het Internationaal Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel, alsook importrestricties. Internationale organisaties of ngo's, werkzaam in ontwikkelingshulp,

werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de-facto*-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun

personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïdendeerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïdendeerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds vóór de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze

zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan thans in veel opzichten lijkt op de situatie zoals deze voorlag in het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM daar het land thans niet langer een functionerende centrale regering heeft en volledig onder controle staat van een islamitische groepering, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre wordt gesteld dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook vóór de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is voorts van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Zelfs als wordt betoogd dat de taliban “*goed op de hoogte is van de gevolgen van hun beleidskeuzes op de humanitaire hulp van 'haar' onderdanen*” en dat de taliban een “*bewuste, intentionele keuze [maakt] om hun restrictief beleid verder [te] zetten, goede weten de Afghaanse bevolking hierdoor (...) in een situatie van extreme armoede terechtkomt*” dan nog ontbreekt een voldoende causaal verband om te besluiten dat het risico op onmenselijke behandeling omwille van de humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban die zijn gericht tegen de Afghaanse bevolking, in het bijzonder tegen verzoeker.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Waar verzoeker ook in deze argumenteert dat gehanteerde landeninformatie nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar is, wijst de Raad erop dat ook in de gedane beoordeling met betrekking tot de precare toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest '*Elgafaji*' waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking*

komt voor *subsidiare bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid, van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 in acht genomen. In de EUAA *Country Guidance* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar

voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsvername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens, opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLEd)*" van 13 september 2022, kunnen worden beschouwd als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Kapisa kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 14 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om incidenten die als *battle* gecodeerd zijn (*clashes* tussen verzetsgroepen en de taliban, aanvallen van verzetsgroepen of onbekenden op leden, voertuigen en voorzieningen van de taliban), één incident dat als *explosions/remote violence* wordt gecodeerd (de raketaanval van het NRF op de taliban) en één als *violence against civilians* (een vrouw die door de taliban gedood werd nadat ze verklaard had dat een talibancommandant haar had proberen aan te randen). Alle 14 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district Mahmood Raqi, dat ook de provinciehoofdplaats Mahmood Raqi omvat.

Volgens de UCDP-gegevens, opgenomen in de EUAA "*Afghanistan. Security Situation*" van augustus 2022, gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de

systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van vóór de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte het UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP's die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincies Kabul en de regio waar hij vijf jaar heeft gewoond, de provincie Kapisa. Verzoeker laat na deze aan te voeren. Verzoeker citeert uit nieuwsrapporten en richtlijnen van UNHCR – die dateren van februari 2022 en aldus minder recent zijn dan de door de commissaris-generaal aangereikte landeninformatie – waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze incidenten worden niet betwist en werden mee in rekening gebracht bij de beoordeling. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Kapisa alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is, waardoor verzoeker louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Waar verzoeker ook te dezen verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient herhaald te worden dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Gelet op de actualisatie van de

landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 15 december 2022, kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Waar verzoeker tot slot wijst op de Nansen nota van 16 juni 2022 en de analyse en het gebruik van de landeninformatie door de verwerende partij bekritiseert, moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies de verwerende partij *in casu* zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.3.7.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.11. In hoofde van de verwerende partij kan door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS